

Atâtea primăveri și veri s-au dus...

Danab

Atâtea primăveri și veri s-au dus
Și-atâtea ninse ierni, cu fruntea-n soare,
De când pe-o cruce ai murit Isus
Și-ai înviat în Slava Ta cea mare!

Atâtea primăveri și ierni la rând
Ce au trecut cu valurile vieții...
Și mă-ntrebam: O Doamne.. până când
Voi aștepta iar zorii Dimineții?

Îmi arde-n suflet dor după Isus,
Un dor ce l-am primit din veșnicie
Mai aprig arde, de când El s-a dus
Să pregătească în cer, o-Mpărăție...

Mi-e dor de Isus.. când talazuri bat
Și plâng mereu cu fața-mi la perete...
Răspunsurile-n suflet mi se zbat:
Doar El cunoaște! Doar El totul vede!

Și-n primăveri, când florile-nfloresc
În suflet, dând atâtea bucurie
Mi-e dor de Tine.. Părinte ceresc:
Doar Tu dai pace-n inimi și-armonie...

Mi-e dor.. când ploaia bate iar în geam,
Doar vrăbiile aceleași, drăgălașe
Îmi ciripesc vesele de pe-un ram
Că ele cântă.. chiar de sunt golașe,

Iar ploaia.. mai mult... parcă-n ciuda lor
Trimite apă multă pe câmpie...
Și-atunci de Tine, Doamne.. iar mi-e dor,
Să vii.. să-mi dai în suflet, Apa Vie...

Mi-e dor să zbor spre cerurile-nalte
Să scap de-aceasta lume-atat de rea...
Mi-e dor.. iar rănilor-asa de multe
Și simt ca-n Țara Ta.. n-oi mai intra...

Dar știu că Harul Tău dă Biruința
Acelui care-și plange-al său, păcat...
Și port în sufletu-mi upovăința:

Prin Har, eu voi păși-n al Tău, Palat!

Upovăința=nădejde, speranță

26.09.2015